

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **Contur media s.r.o.**
sídlem Ovocný trh 572/11, Praha
zastoupen Mgr. Viktorem Hunalem, advokátem
sídlem Sokolovská 47/73, Praha

proti
žalovanému: **Magistrát města Brna**
sídlem Dominikánské nám. 1, Brno

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím ve výzvě žalovaného ze dne 22. 10. 2019, č.j. MMB/0444201/2019, sp. zn. 5400/OD/MMB/0438945/2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, odboru dopravy, který má spočívat ve výzvě žalovaného ze dne 22. 10. 2019, č.j. MMB/0444201/2019,

sp.zn. 5400/OD/MMB/0438945/2019, vydané podle § 31 odst. 9 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), k odstranění reklamního zařízení na pozemku parc. č. 996/1 a parc. č. 510/8 v k. ú. Přízřenice.

2. Zdejší soud již o věci jednou rozhodoval a rozsudkem ze dne 24. 9. 2020, č.j. 62 A 13/2020-110, žalobu jako nedůvodnou zamítl. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 7. 1. 2022, č.j. 5 As 318/2020-50, na základě kasační stížnosti žalobce uvedený rozsudek zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení, neboť se zdejší soud nevypořádal s argumenty žalobce uplatněnými ve vyjádření ze dne 15. 9. 2020, které žalobce zopakoval u jednání soudu dne 17. 9. 2020. Konkrétně zdejší soud neposoudil argument a v souvislosti s ním uplatněné důkazní návrhy, zda lze považovat vedlejší budovy za součást hlavní budovy (č. p. 264), a dále zda je pro posouzení věci relevantní § 31 odst. 3 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (dále jen „zákon o obcích“), dle kterého se samostatnými popisnými a evidenčními čísly neoznačují příslušenství budovy, která jsou součástí jednoho celku. Žalobce z uvedeného dovozoval, že je možné započíst půdorysy vedlejších budov pro účely vymezení plochy souvisle zastavěného území obce dle § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích.

I. Shrnutí žalobní argumentace

3. Podle žalobce je uvedená výzva nezákonná a nepřezkoumatelná. Žalobce odkazuje na své námitky, které proti výzvě podal. Reklamní zařízení se podle žalobce nachází v souvisle zastavěném území obce a bylo umístěno mimo ochranné pásmo silnice. Žalovanému jako silničnímu správnímu úřadu ve smyslu zákona o pozemních komunikacích není svěřena působnost ani pravomoc k podání výzvy; stavba reklamního zařízení byla do souvisle zastavěného území umístěna a povolena územním souhlasem a souhlasem s provedením stavby, po předchozím vyjádření všech dotčených orgánů. Kladně se vyjádřil také žalovaný v rámci koordinovaného stanoviska. To, že se reklamní zařízení nachází mimo ochranné pásmo komunikace, vyplývá i ze stanoviska Krajského úřadu Jihomoravského kraje.
4. Žalobce dále namítá, že nabyl právo k umístění reklamního zařízení na daném území v dobré víře. Od doby, kdy bylo silničním správním úřadem v roce 2008 vydáno jeho stanovisko, se podstatně nezměnila ani definice souvisle zastavěného území obce pro vymezení ochranného pásma silnice. Ze zákona o pozemních komunikacích plyne, že silniční ochranná pásma v souvisle zastavěném území neexistují. Výzvu žalovaného je třeba považovat za nulitní a hledět na ni jako by nebyla nikdy vydána. Výzvou jsou žalobci ukládány povinnosti výrazným způsobem zasahující do práva žalobce chráněného čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Podle žalobce nebyly jeho námitky překonány či vyvráceny ani sdělením žalovaného ze dne 8. 11. 2019; nákresy, na které žalovaný odkazoval, jsou nedostatečné a nepřezkoumatelné, souvisle zastavěné území na nich není znázorněno, nejsou okótované, neodpovídají skutečnosti.
5. Pokud žalovaný argumentuje legislativní změnou zákona o pozemních komunikacích účinnou od 1. 9. 2012, provedenou zákonem č. 196/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (dále jen „zákon č. 196/2012 Sb.“), tak tato se podle žalobce vztahuje toliko na reklamní zařízení před účinností této novely povolená silničním správním úřadem, nikoli stavebním úřadem.

6. Ve vyjádření ze dne 15. 9. 2020 žalobce rozvedl své argumenty, z nichž dovozuje, že se reklamní zařízení nachází v souvisle zastavěném území. Poukázal na skutečnost, že hlavní budova č. p. 264 na pozemku parc. č. 1015/2, 1016 a 1023/3, k. ú. Přízřenice tvoří jeden celek s dalšími přidruženými vedlejšími budovami, jež se neoznačují samostatnými popisnými čísly a jejichž označení je pokryto označením hlavní budovy. V posuzovaném případě jsou veškeré vedlejší budovy součástí jednoho celku, Areálu Vídeňská 264/120b, tvořeného pozemky a budovami ve vlastnictví společnosti HEIM Trade SE. Za budovu, které bylo přiděleno číslo popisné ve smyslu § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, podle žalobce není možné považovat pouze budovu hlavní, které je přiděleno číslo popisné, ale logicky i další vedlejší budovy, se kterými hlavní budova tvoří jeden celek.
7. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby zdejší soud rozhodl tak, že zásah žalovaného v podobě uvedené výzvy je nezákonný, a aby zakázal žalovanému pokračovat v porušování žalobcova práva a přikázal žalovanému obnovit stav před zásahem. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

8. Žalovaný nesouhlasí se žalobou. Podle žalovaného byla výzva vydána v souladu s platnou právní úpravou. Žalovaný poukazuje na změny právní úpravy vztahující se k definici pojmu souvisle zastavěné území, zejména provedené zákonem č. 186/2006 Sb., o změně některých zákonů souvisejících s přijetím stavebního zákona a zákona o vyvlastnění (dále jen „zákon č. 186/2006 Sb.“), kterým byla definice vložena do zákona o pozemních komunikacích, a dále zákonem č. 152/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 152/2011 Sb.“), kterým byl uvedený pojem s účinností od 1. 7. 2011 novelizován do současné podoby. Ze situačního nákresu přiloženého k vyjádření k námitkám žalobce proti výzvě plyne, že se reklamní zařízení nachází mimo souvisle zastavěné území ve smyslu zákona o pozemních komunikacích. Žalovaný poukazuje na to, že žalobce nemohl být v dobré víře, pokud provozuje reklamní zařízení v silničním ochranném pásmu bez povolení silničního správního úřadu; neznalost zákona neomlouvá a jde pouze k tíži žalobce.
9. K argumentaci žalobce uvedené ve vyjádření ze dne 15. 9. 2020 žalovaný uvedl, že argumentace odkazem na zákon o obcích je nepřipadná a nemá vliv na posouzení souvisle zastavěného území dle zákona o pozemních komunikacích.
10. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem a navrhl, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci

11. Podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
12. Aktivní legitimace v řízení o žalobě ve smyslu § 82 s.ř.s. svědčí každému, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech zásahem správního orgánu. Přímé zkrácení na svých

právech postupem žalovaného, spočívající ve výzvě k odstranění reklamního zařízení, je ze strany žalobce tvrzeno a je jím argumentováno. Tato podmínka řízení je tedy splněna. Pokud jde o legitimaci pasivní, žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení zásah provádí. Tu je nepochybně správním orgánem žalovaný; jeho identifikace není spornou; spornou není ani skutečnost, že jde o správní orgán. I tato podmínka řízení je tedy splněna.

13. Podle § 84 odst. 1 s.ř.s. musí být žaloba podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo.
14. Podle § 85 s.ř.s. je žaloba nepřijatelná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.
15. Žalobce shledává nezákonný zásah ve výzvě žalovaného k odstranění reklamního zařízení ve vlastnictví žalobce.
16. Podle obsahu správního spisu žalovaný dne 22. 10. 2019 vyzval žalobce k odstranění reklamního zařízení umístěného bez povolení příslušného silničního správního úřadu v silničním ochranném pásmu komunikace (silnice III. třídy) na pozemku parc. č. 996/1 a parc. č. 510/8 v k.ú. Přízřenice v Brně, ulice Vídeňská. Žalovaný ve výzvě uvedl, že reklamní zařízení je umístěno v silničním ochranném pásmu dotčené komunikace, definovaném v § 30 odst. 2 písm. c) zákona o pozemních komunikacích, neboť kontrolované území v tomto místě nesplňuje zákonem vymezené znaky pro souvisle zastavěné území obce dle § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Žalovaný upozornil, že vlastník je povinen reklamní zařízení neprodleně, nejdéle do 5 pracovních dnů od doručení výzvy, odstranit, jinak bude zakryto a následně odstraněno a zlikvidováno na náklady vlastníka tohoto zařízení, přičemž odstranění nebo likvidace bude provedena bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem. Žalobce podal proti výzvě dne 1. 11. 2019 námitky, na které žalovaný reagoval ve svém vyjádření ze dne 8. 11. 2019. Podle listiny ze dne 21. 1. 2020, č.j. MMB/0032850/220, sp. zn. OD/MMB/0438945/2019, bylo dne 15. 1. 2020 provedeno na místě pozemku parc. č. 510/8 a parc. č. 996/1 v k.ú. Přízřenice místní šetření, kdy bylo zjištěno, že reklamní zařízení bylo stále na místě a nebylo demontováno. V písemnosti ze dne 21. 1. 2020, č.j. MMB/0032902/2020, sp. zn. 5400/OD/MMB/0438945/2019, žalovaný požádal Brněnské komunikace a.s. o zakrytí, odstranění a likvidaci reklamního zařízení. S ohledem na skutečnost, že žalobce uvedl, že bude žádat o povolení reklamního zařízení, bylo s likvidací reklamního zařízení posečkáno do vyřízení příslušné žádosti.
17. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019, č.j. 7 As 397/2018-35, „*Nejvyšší správní soud na úvod připomíná, že výzva k odstranění reklamního zařízení dle jeho judikatury představuje úkon podle části čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), proti kterému není přípustný žádný opravný prostředek (srov. rozsudek ze dne 19. 5. 2016, č. j. 6 As 69/2016 - 39, nebo ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 130/2016 - 39). Z hlediska soudní ochrany je výzva v souladu s citovanou judikaturou považována za pokyn ve smyslu § 82 s. ř. s., jemuž se lze bránit prostřednictvím tzv. zásahové žaloby. Závěr o povaze výzvy k odstranění reklamního zařízení vychází z toho, že § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích nepočítá s vedením řízení a vydáním rozhodnutí podle části druhé správního řádu. Nejenže zákon nepočítá s tím, že by vydání výzvy předcházelo nějaké*

formalizované řízení, zákon neupravuje ani žádné formální náležitosti výzvy a nevymezuje ani její obsahové náležitosti. Nezbyvá, než tyto dovodit ze smyslu a účelu dotčené právní úpravy.“. Výzva k odstranění reklamního zařízení byla žalobci doručena dne 23. 10. 2019, nicméně od té doby stav, který žalobce pokládá za nezákonný zásah, trvá. Nebyl-li v žalobcově pojetí tento zásah ukončen před podáním žaloby, nemohla lhůta k podání žaloby uplynout, a proto ji má zdejší soud za včasné podanou (shodně viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 10. 2019, č.j. 31 A 87/2019-71). Žaloba podaná dne 24. 1. 2020 tak byla podána včas a je přípustná.

18. Podle § 30 odst. 1 věty první zákona o pozemních komunikacích slouží k ochraně dálnice, silnice a místní komunikace I. nebo II. třídy a provozu na nich mimo souvisle zastavěné území obcí silniční ochranná pásma.
19. Podle § 30 odst. 2 písm. c) zákona o pozemních komunikacích se silničním ochranným pásmem pro účely tohoto zákona rozumí prostor ohraničený svislými plochami vedenými do výšky 50 m a ve vzdálenosti 15 m od osy vozovky nebo od osy přilehlého jízdního pásu silnice II. třídy nebo III. třídy a místní komunikace II. třídy.
20. Podle § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích je souvisle zastavěným územím obce (dále jen "území") pro účely určení silničního ochranného pásma podle tohoto zákona území, které splňuje tyto podmínky: na území je postaveno pět a více budov odlišných vlastníků, kterým bylo přiděleno popisné nebo evidenční číslo a které jsou evidovány v katastru nemovitostí (písm. a/), mezi jednotlivými budovami, jejichž půdorys se pro tyto účely zvětší po celém obvodu o 5 m, nebude spojnice delší než 75 m. Spojnice tvoří rohy zvětšeného půdorysu jednotlivých budov (u oblouků se použijí tečny). Spojnice mezi zvětšenými půdorysy budov, spolu se stranami upravených půdorysů budov, tvoří území. Ochranné pásmo může být zřízeno s ohledem na stanovené podmínky pouze po jedné straně dálnice, silnice nebo místní komunikace I. a II. třídy (písm. b/citovaného ustanovení).
21. Podle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích zřízení a provozování reklamního zařízení v **silničním ochranném pásmu** podléhá povolení.
22. Podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích je silniční správní úřad povinen do 7 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o zřízení nebo existenci reklamního zařízení umístěného v rozporu s odstavcem 2, 3 nebo 5 v silničním ochranném pásmu bez povolení vydaného příslušným silničním správním úřadem podle odstavce 1, vyzvat vlastníka reklamního zařízení k jeho odstranění. Vlastník reklamního zařízení je povinen reklamní zařízení neprodleně, nejdéle do pěti pracovních dnů po doručení výzvy příslušného silničního správního úřadu, odstranit. Neučiní-li tak, silniční správní úřad zajistí do 15 pracovních dnů zakrytí reklamy a následně zajistí odstranění a likvidaci reklamního zařízení na náklady vlastníka tohoto zařízení. Odstranění reklamního zařízení a jeho likvidace bude provedeno bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem.
23. Definice souvisle zastavěného území obce byla do zákona o pozemních komunikacích (§ 30 odst. 3) vložena zákonem č. 186/2006 Sb. Znění této definice, rozhodné pro posuzovanou věc, je výsledkem novely zákona o pozemních komunikacích provedené s účinností od 1. 7. 2011 zákonem č. 152/2011 Sb. Uvedenou změnu definice souvisle zastavěného území obce nedoprovázela žádná přechodná ustanovení. Následně novela zákona o pozemních komunikacích (provedená zákonem č. 196/2012 Sb.), účinná od 1. 9.

2012, v čl. II obsahovala přechodná ustanovení, dle nichž reklamní zařízení, jehož zřízení a provozování na dálnici, silnici I. třídy nebo jejich silničním pomocném pozemku nebo v silničním ochranném pásmu dálnice a silnice I. třídy bylo silničním správním úřadem povoleno přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, lze nadále provozovat za splnění podmínek uvedených v povolení do zániku tohoto povolení, nejdéle však 5 let ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona (bod 2). Po uplynutí této doby, nebylo-li vydáno nové povolení, musel vlastník reklamní zařízení odstranit.

24. Zdejší soud již opakovaně judikoval (kupříkladu v rozsudku ze dne 17. 5. 2018, č.j. 30 A 169/2017-90, či ze dne 23. 10. 2019, č.j. 31 A 87/2019-71), že právní úprava dle zákona č. 152/2011 Sb., kterou došlo ke zpřísnění dané regulace s ohledem na posílení bezpečnosti silničního provozu, se uplatní i v případě, že reklamní zařízení byla původně zřízena v souladu s právními předpisy. Nelze přitom dovozovat, že by zásah zákonodárce do legitimního očekávání vlastníka reklamního zařízení byl neproporcionální. *„V této souvislosti lze ostatně poukázat i na obsáhlé posouzení veřejného zájmu na tom, aby pozornost řidičů nebyla nadměrně rušena reklamními zařízeními, které provedl Ústavní soud v nálezu ze dne 19. 2. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 21/17. Tyto změny zákona pak dle krajského soudu vyústily v současný stav, kdy je k provozování reklamního v silničním ochranném pásmu nezbytné povolení silničního správního úřadu bez ohledu na to, zda bylo reklamní zařízení povoleno stavebním úřadem. Proti tomuto závěru stěžovatel žádné konkrétní námitky nevznášá a Nejvyšší správní soud neshledává žádný důvod jej jakkoliv korigovat. Sám Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že existence souhlasu stavebního úřadu s umístěním reklamního zařízení nemá vliv na posouzení zákonnosti výzvy silničního správního úřadu podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích (kromě již citovaného rozsudku č. j. 4 As 356/2018 - 35, srov. dále rozsudky ze dne 31. 7. 2018, č. j. 3 As 252/2017 - 67, nebo ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 311/2016 - 84). Tento závěr aproboval rovněž Ústavní soud v usnesení ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. III. ÚS 2732/18...“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2019, č.j. 7 As 382/2019-30). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2019, č.j. 4 As 303/2018-68, *„...novela č. 152/2011 Sb. splňuje test proporcionality, není v rozporu s ústavním pořádkem a legitimně omezuje provozování reklamních zařízení v silničním ochranném pásmu. Skutečnost, že se reklamní zařízení nachází v silničním ochranném pásmu, způsobuje toliko to, že podléhá pravomoci silničního správního úřadu. Všechna zařízení nemusí být automaticky odstraněna; k jejich dalšímu provozování je však zapotřebí požádat silniční správní úřad o příslušné povolení. Ten následně posoudí, zda je v místě možné reklamní zařízení provozovat či nikoli.“*
25. Pokud žalobce uvádí, že novela zákona o pozemních komunikacích provedená zákonem č. 196/2012 Sb. na posuzovaný případ nedopadá, neboť se vztahuje toliko na reklamní zařízení povolená před účinností této novely silničním správním úřadem, nikoli stavebním úřadem, tak i touto argumentací se již správní soudy zabývaly. *„Argumentaci stěžovatele, že s ohledem na zakotvení povinnosti k odstranění nepovolených reklamních zařízení novelou č. 196/2012 Sb. neexistuje podle aktuální legislativní úpravy zákonné ustanovení, na základě něhož by měl vlastník povinnost odstraňovat stavby pro reklamu v souvisle zastavěném území obce povolené a provozované v souladu se zákonem před nabytím účinnosti novely č. 152/2011 Sb., Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Ustanovení § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích ve znění po výše uvedených novelách stanoví povinnost odstraňovat reklamní zařízení v silničním ochranném pásmu, kterým nebylo příslušným silničním správním úřadem vydáno povolení podle § 31 odst. 1 téhož zákona, bez rozdílu. V poslední větě § 31 odst. 9 se navíc výslovně stanoví, že odstranění reklamního zařízení a jeho likvidace bude provedena bez ohledu na*

skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem. Skutečnost, že reklamní zařízení stěžovatele bylo zřízeno na základě souhlasu stavebního úřadu s provedením této stavby, proto nebrání vydání výzvy podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2019, č.j. 4 As 357/2018-39).

26. To, že reklamní zařízení žalobce bylo umístěno a provozováno před nabytím účinnosti zákona 196/2012 Sb., jakož i zákona č. 152/2011 Sb., a že nebylo povoleno silničním správním úřadem, není mezi účastníky řízení sporné. Sporným naopak je, zda se reklamní zařízení žalobce nachází mimo zastavěné území obce v silničním ochranném pásmu pozemní komunikace.
27. Podle zdejšího soudu se reklamní zařízení žalobce nachází mimo souvisle zastavěné území obce. To plyne především z nákrešů, které jsou přílohou vyjádření žalovaného k námitkám žalobce proti výzvě k odstranění reklamního zařízení, ve spojení s fotografií dotčeného reklamního zařízení obsaženou ve výzvě k odstranění reklamního zařízení (obdobná fotografie je obsažena mj. také v písemnosti „Žádost o zakrytí, odstranění a likvidaci reklamního zařízení“ ze dne 21. 1. 2020, č.j. MMB/0032902/2020, sp. zn. 5400/OD/MMB/0438945/2019, či jako příloha podnětu, který žalovaný obdržel dne 14. 10. 2019 od společnosti Brněnské komunikace a.s.). Z těchto podkladů obsažených ve správním spisu je zřejmé, kde je reklamní zařízení umístěno a že se zde souvisle zastavěné území obce ve smyslu legální definice dle zákona o pozemních komunikacích nenachází. V nákresech jsou vyznačeny budovy s číslem popisným 186, 232 a 264 nacházející se nejblíže předmětnému reklamnímu zařízení, a dále budovy s číslem popisným 11 a 185 ležící na protější straně silnice; uvedené budovy tvoří souvisle zastavěné území, neboť spojnice mezi rohy zvětšených půdorysů jsou delší než 75 metrů. Uvedené zdejší soud ověřil dokazováním u jednání dne 17. 9. 2020 printscreenem interaktivní mapy, který pořídil z internetových stránek <https://gis.brno.cz>.
28. Pokud žalobce žalovanému vytýká, že nákresey nejsou okótované, tak žalobce neuvádí, z jakého důvodu by měla tato skutečnost být relevantní pro posouzení toho, zda se reklamní zařízení nachází v souvisle zastavěném území či nikoli, resp. v ochranném pásmu silnice. Z nákrešů ve spojení s fotografií je zřejmé, kudy silnice III. třídy, v jejímž ochranném pásmu se má reklamní zařízení nacházet, vede. Podle obsahu správního spisu se žalovaný o existenci reklamního zařízení dozvěděl na základě podnětu, který obdržel dne 14. 10. 2019 od společnosti Brněnské komunikace a.s.; v něm je uvedeno, že se jedná o silnici III/15277. Přestože na nákresech není vyznačeno, v jaké vzdálenosti od předmětné silnice se reklamní zařízení nachází, podle zdejšího soudu na základě nákrešů ve spojení s fotografií je nepochybné, že je to méně než 15 m od osy vozovky, což zdejší soud ověřil také pomocí aplikací www.sgi.nahlizenidokn.cuzk.cz/marushka, www.mapy.cz a <https://geoportal.rsd.cz/webappbuilder/apps/7/> (posledně uvedené také pomocí nástroje pro měření vzdálenosti), jejichž printscreeny u jednání dne 17. 9. 2020 dokazoval, ze kterých je zřejmé jak umístění reklamního zařízení, tak skutečnost, kudy silnice III/15277 vede.
29. Pakliže se reklamní zařízení nachází v ochranném pásmu silnice III. třídy, nelze ani přisvědčit tvrzení žalobce, že žalovanému nebyla svěřena pravomoc a působnost k vydání výzvy.
30. Pokud žalobce u jednání dne 17. 9. 2020 akcentoval, že v okolí budov označených číslem popisným se nachází řada vedlejších budov průmyslového charakteru – sklady, haly apod.,

a tudíž se ve skutečnosti v případě dané lokality jedná o hustě zastavěné území, tak podle zdejšího soudu tato skutečnost nic nemění na tom, že podmínky pro naplnění zákonem stanovených definičních znaků pro souvisle zastavěné území obce nebyly v daném případě naplněny. Ostatně o tom, že tyto žalobcem zmiňované ostatní budovy nejsou označeny samostatným číslem popisným či evidenčním, není sporu. Tato skutečnost však může mít podle zdejšího soudu význam právě pro navazující řízení o vydání povolení k umístění předmětného reklamního zařízení, v němž by měla být zohledněna; zároveň zdejší soud zdůrazňuje, že stav tohoto navazujícího řízení před silničním správním úřadem není pro posouzení zákonnosti žalovaným vydané výzvy podstatný. Proto zdejší soud nedokazoval žalovaným doloženými listinami týkajícími se uvedeného navazujícího řízení o vydání povolení k umístění předmětného reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu.

31. Pokud žalobce namítá, že k reklamnímu zařízení byl vydán územní souhlas a souhlas s povolením stavby, po předchozím vyjádření všech dotčených orgánů, včetně kladného vyjádření Policie ČR, že kladně se vyjádřil také žalovaný v rámci koordinovaného stanoviska, přičemž skutečnost, že se reklamní zařízení nachází mimo ochranné pásmo komunikace, vyplývá i ze stanoviska Krajského úřadu Jihomoravského kraje, tak ani tyto skutečnosti nemohou mít vliv na zákonnost vydané výzvy.
32. Z územního souhlasu ze dne 2. 3. 2009, č.j. SÚ/0526/09/Fiš-S, a souhlasu s provedením stavby ze dne 2. 3. 2009, č. j. SÚ/0527/09/Fiš-S, které žalobce doložil zdejšímu soudu a kterým, stejně jako níže uvedenými listinami, zdejší soud u jednání dne 17. 9. 2020 dokazoval, nevyplývá, že by se zároveň jednalo o povolení dle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Stejně tak podkladová stanoviska zjevně byla, jak plyne z argumentace samotného žalobce, vydána pro účely stavebního řízení – zdejšímu soudu doložené koordinované stanovisko ze dne 3. 12. 2008, sp. zn. MMB/021196/2008, ani vyjádření Policie České republiky, Městského ředitelství Brno, dopravního inspektorátu, ze dne 29. 12. 2008, č. j. MRBM-64629-1/ČJ-2008-07, k umístění reklamního zařízení, nelze považovat za povolení silničních správních úřadů ke zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu dle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Jak ke shodné otázce plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2019, č.j. 5 As 214/2018-48, *„Stěžovatel se rovněž mylí, pokud má za to, že stavební povolení ze dne 21. 12. 1992 je dostačujícím povolením pro zřízení a provozování reklamních zařízení ve smyslu § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Z obsahu stavebního povolení, jímž byla povolena stavba oplocení a umístění velkoplošných reklam, nikterak nevyplývá, že by se jednalo také o povolení dle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Stavební povolení a taktéž veškerá podkladová stanoviska k němu byla vydána pro účely stavebního řízení a nelze je proto bez dalšího považovat za povolení silničních správních orgánů podle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Nejvyšší správní soud shrnuje, že skutečnost, že reklamní zařízení byla zřízena na základě povolení stavebního úřadu, není pro posouzení existence povolení dle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích nikterak právně relevantní.“*
33. Pokud jde o písemnost Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy „Vyjádření k reklamnímu zařízení u sil. I/52 – ul. Vídeňská“ ze dne 29. 9. 2008, č. j. JMK 116131/2008, doloženou žalobcem, tak v ní je uvedeno, že *„Při posuzování předmětného místa (jedná se o příjezdni úsek) pro umístění navrhovaného reklamního zařízení dospěl zdejší odbor dopravy k názoru, že toto umístění reklamního zařízení nepodléhá vydání rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy ve věci zvláštního užívání silnice ani povolení stavby v silničním ochranném pásmu. Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor*

dopravy, podle § 40 odst. 3 písm. d) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, pověřený výkonem působnosti silničního správního úřadu ve věcech silnic I. třídy s výjimkou věcí, ve kterých rozhoduje Ministerstvo dopravy, nemá v územním řízení o umístění staveb pro reklamu mimo těleso silnice v souvisle zastavěném území obce postavení dotčeného orgánu, proto nejste v řízení dle zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, vázáni naším souhlasem či nesouhlasem ...“; podle zdejšího soudu bylo uvedené vyjádření jednak vydáno před účinností novely zákona o pozemních komunikacích provedené zákonem č. 152/2011 Sb., současně se však vztahuje k silnici I. třídy I/52 – Vídeňská, nikoli k silnici III. třídy, na jejíž ochranné pásmo žalovaný ve výzvě k odstranění reklamního zařízení odkazoval. Ani tato písemnost tak nepředstavuje povolení dle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích

34. Argumentaci žalobce, že k umístění reklamního zařízení disponoval potřebnými povoleními, tudíž zdejší soud s ohledem na výše uvedené nemůže přisvědčit.
35. Pokud žalobce namítá, že výzva neobsahuje odkaz na konkrétní odstavec § 31 (odstavec 2, 3 či 5), jak plyne z § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, tak podle zdejšího soudu je zřejmé, že důvodem vydání výzvy bylo umístění reklamního zařízení bez povolení příslušného silničního správního úřadu v silničním ochranném pásmu silnice III. třídy. V takovém případě je silniční správní úřad podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích povinen vyzvat vlastníka reklamního zařízení k jeho odstranění. Žalobce nedisponuje povolením silničního správního úřadu ke zřízení a provozování reklamního zařízení, proto je také bezpředmětné zkoumat, zda byly splněny podmínky, za nichž lze zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu povolit. Jak uvedl také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2019, č.j. 7 As 382/2019-30, „Stěžovatel dále namítl, že krajský soud nevymezil, v čem spatřuje rozpor provozovaného reklamního zařízení s § 31 odst. 2, 3 nebo 5 zákona. Uvedená ustanovení vymezují bližší podmínky, za nichž lze povolit zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu; dle pátého odstavce vydá rozhodnutí o povolení zřizovat a provozovat reklamní zařízení silniční správní úřad. Povolení je vydáváno na dobu určitou, nejdéle na dobu pěti let, a jsou v něm stanoveny podmínky zřizování a provozování reklamního zařízení. Argumentace stěžovatele se nicméně zcela míjí s nosnými důvody rozsudku krajského soudu. Tento totiž vůbec nezkoumal, zda je reklamní zařízení umístěno v rozporu s podmínkami vyplývajícími z uvedených ustanovení. Předpokladem tohoto posuzování by totiž bylo vydání povolení ke zřízení a provozování reklamního zařízení silničním správním úřadem. Takovým povolením však stěžovatel zjevně nedisponuje, neboť své právo umístit a provozovat reklamní zařízení odvozuje toliko z povolení vydaného stavebním úřadem dne 10. 11. 2010. Z obsahu spisu ani z tvrzení stěžovatele tedy nevyplývá, že by mu takovéto povolení příslušného silničního správního úřadu bylo vydáno. Jestliže však stěžovateli žádné povolení ke zřízení a provozování reklamního zařízení silničním správním úřadem vydáno nebylo, je jakékoliv zkoumání toho, zda byly splněny podmínky, za nichž lze zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu povolit, bezpředmětné. Krajský soud tedy nijak nepochybil, když se k této záležitosti nevyjádřil. Své rozhodnutí zřetelně založil na tom, že stěžovateli příslušné povolení silničním správním úřadem vydáno nebylo (viz body 22, 24 a 25), což ostatně stěžovatel ani nepochybně. Skutečnost, že k vydání výzvy k odstranění reklamního zařízení podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích postačuje zjištění, že toto zařízení je umístěno v silničním ochranném pásmu bez příslušného povolení silničního správního úřadu potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2019, č. j. 4 As 356/2018 - 35: „Ustanovení § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích ve znění po

výše uvedených novelách (novela č. 152/2011 Sb. a novela č. 196/2012 Sb., pozn. soudu) stanoví povinnost odstraňovat reklamní zařízení v silničním ochranném pásmu, kterým nebylo příslušným silničním správním úřadem vydáno povolení podle § 31 odst. 1 téhož zákona, bez rozdílu. V poslední větě § 31 odst. 9 se navíc výslovně stanoví, že odstranění reklamního zařízení a jeho likvidace bude provedena bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem. Skutečnost, že reklamní zařízení stěžovatele bylo zřízeno na základě souhlasu stavebního úřadu s provedením této stavby, proto nebrání vydání výzvy podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích...“. Námitka žalobce tak není důvodná.

36. Totéž platí pro námitku žalobce, že reklamní zařízení není zaměnitelné s dopravními značkami, světelnými signály, zařízeními pro provozní informace nebo s dopravními zařízeními, neoslňuje uživatele dotčené pozemní komunikace a z objektivního hlediska nenarušuje ani neohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích a že veškeré okolní stavby, vedle kterých je reklamní zařízení umístěno, jednoznačně působí ve vztahu k reklamnímu zařízení dominantně včetně reklamy a vývěsních tabulí umístěných na těchto okolních stavbách; uvedená argumentace nereflexuje zákonné vymezení silničního ochranného pásma resp. souvisle zastavěného území dle § 30 zákona o pozemních komunikacích a především skutečnost, že podle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu podléhá povolení, kterým žalobce nedisponuje.
37. K namítané nepřezkoumatelnosti výzvy k odstranění reklamního zařízení zdejší soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019, č.j. 7 As 397/2018-35, podle něhož *„Má-li pak výzva dle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích vyvolávat žádoucí účinky, tj. sloužit jako operativní a efektivní nástroj k bezprostřednímu zamezení protiprávního stavu a zajištění bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, je třeba, aby byla pro svého adresáta dostatečně určitá a jednoznačná. To znamená, že výzva musí jasně stanovit, komu je ukládána povinnost konat, v čem přesně tato povinnost spočívá, dokdy má být splněna a jaké mohou být následky jejího případného nesplnění ... Právní úprava výzvy k odstranění reklamního zařízení dle Nejvyššího správního soudu naopak nevyžaduje, aby jejím obsahem bylo rovněž uvedení úvah, na jejichž základě správní orgán dospěl k závěru, že je splněna zákonem stanovená podmínka umístění reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu. Výzva je toliko operativním nástrojem pro neprodlené zamezení zjištěného protiprávního stavu. Jejím vydání nepředchází žádné formalizované řízení. Nejedná se o rozhodnutí, jehož obsah, forma a náležitosti by byly stanoveny v § 67 - 69 správního řádu. Zákon předpokládá, že vlastník bude na výzvu reagovat faktickým úkonem a nepřipouští proti ní žádný řádný opravný prostředek. Vydá-li tedy správní orgán předmětnou výzvu, implicitně tím tvrdí, že se zabýval všemi zákonnými podmínkami a tyto považuje za splněné. Vyhodnocení, zda podmínky byly skutečně splněny nebo došlo ze strany správního orgánu k excesu, je již podstatou meritorního soudního přezkumu zákonnosti postupu dotčeného správního orgánu, jelikož zásahová žaloba je jedinou formou ochrany vlastníka reklamního zařízení.“.* Podle zdejšího soudu výzva žalovaného žalobci k odstranění reklamního zařízení citovaným požadavkům vyhovuje.
38. K námitce nepřípustného zásahu do vlastnického práva žalobce zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2019, č.j. 4 As 357/2018-39, podle něhož *„...změny zákona o pozemních komunikacích provedené novelami č. 152/2011 Sb., a 196/2012 Sb., představují případ nepravé retroaktivity, která je obecně přípustná na rozdíl od retroaktivity pravé, ob stojí v testu proporcionality, jelikož jsou ve veřejném zájmu,*

nediskriminující, racionální a opodstatněné. Opětovně lze poukázat na citovaný nálezn Pl. ÚS 21/17, kde se k obdobným námitkám navrhovatelů uvádí: „Shodně s vládou je nutno v prvé řadě uvést, že reklamní zařízení jsou samostatnou věcí v právním i faktickém smyslu a vlastník s nimi může samostatně nakládat (srov. § 14 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb.). A zákon č. 183/2006 Sb., stavební zákon, stanoví, že stavba, která slouží reklamním účelům, je stavba pro reklamu (§ 2 odst. 3). Nemůže být však opomenut ani čl. 11 odst. 3 Listiny, podle něhož vlastnictví zavazuje, nesmí být zneužito v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy a jeho výkon nesmí poškozovat lidské zdraví, přírodu a životní prostředí nad míru stanovenou zákonem. Oprávnění vlastníků užívat věci není proto bezbřehé a podléhá omezením stanoveným předpisy veřejného práva. Současně je nutné vycházet i z toho, a to je nesporné, že zřizování a provozování reklamních zařízení je od počátku existence zákona č. 13/1997 Sb. předmětem zvláštní cílené (na bezpečnost silničního provozu a ochranu života a zdraví účastníků silničního provozu zaměřené) veřejnoprávní regulace, která s sebou přináší, a to obdobně jako v jiných oblastech lidských činností, hospodaření a správy, různá omezení vlastnického práva, jež jsou pro adresáty právní regulace závazná. Za podstatné je nutno konečně považovat také to, že obsahem citované právní úpravy (stejně jako napadených ustanovení) není odnímání vlastnického práva.“. S ohledem na citovaný judikturní názor není námitka žalobce důvodná.

39. Pokud žalobce namítá, že výzva byla vydána opožděně, tedy nikoli do sedmi dnů ode dne, kdy se žalovaný o skutečnostech, které ho k vydání výzvy vedly, dozvěděl, tak ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný se o existenci reklamního zařízení dozvěděl na základě podnětu, který obdržel dne 14. 10. 2019 od společnosti Brněnské komunikace a.s. Dne 17. 10. 2019 žalovaný požádal o poskytnutí součinnosti ke zjištění vlastnictví reklamního zařízení vlastníka pozemku HEIM Trade SE, současně téhož dne požádal o poskytnutí součinnosti ke zjištění vlastnictví reklamního zařízení inzerenta Rebuy Stars. Dne 17. 10. 2019 žalovaný obdržel informaci od vlastníka pozemku HEIM Trade SE ohledně vlastnictví reklamního zařízení. Následně dne 22. 10. 2019 žalovaný vyzval žalobce k odstranění reklamního zařízení. Z uvedeného je zjevné, že žalovaný zákonnou sedmidenní lhůtu k vydání výzvy dodržel. K námitce opožděného vydání výzvy zdejší soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2019, č.j. 4 As 357/2018-39, podle něhož „Skutečnost, že silniční správní úřady k postupu podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích přistupují až 7 let po nabytí účinnosti novely č. 152/2011 Sb., na kterou poukazuje stěžovatel v kasační stížnosti, neznamena důkaz neexistence veřejného zájmu na přijetí této právní úpravy. Novelu č. 152/2011 Sb. není na místě považovat za diskriminační, neboť změna definice souvisle zastavěného území obce sama o sobě nikoho nezvýhodňuje. Navíc v tom, že žalovaný přistoupil k vydání předmětné výzvy až po uplynutí přechodného období stanoveného v zákoně č. 196/2012 Sb., přestože přísně vzato přechodné období na reklamní zařízení stěžovatele nedopadalo, neboť stěžovatel vůbec nedisponoval povolením k provozování zařízení v silničním ochranném pásmu, lze spatřovat zdrženlivost žalovaného, která mu nemůže být přičítána k tíži. Naopak v důsledku tohoto postupu žalovaného se jeví jako zcela neakceptovatelná námitka jeho neproporcionality, když žalovaný umožnil stěžovateli ještě po značnou dobu reklamní zařízení užívat a získávat tak z něj prospěch. K odstranění pak žalovaný přistoupil až v souvislosti s odstraňováním dalších zařízení pro reklamu, jejichž povolení pro provozování v silničním ochranném pásmu zanikla novelou č. 196/2012 Sb.“. Ani této námitce tedy zdejší soud nemůže přisvědčit.

40. Žalobce konečně v podání ke zdejšímu soudu ze dne 15. 9. 2020 namítl, že žalovaný v případě definice souvisle zastavěného území dle § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích (a závěru o umístění reklamního zařízení mimo toto území) pomíjí skutečnost, že dle § 31 odst. 3 zákona o obcích se samostatnými popisnými a evidenčními čísly neoznačují příslušenství budovy, která jsou součástí jednoho celku, a že v předchozím znění tohoto zákona (do roku 2010), ze kterého současné znění vychází, bylo uvedeno, že samostatnými popisnými čísly se neoznačují vedlejší budovy, které jsou součástí jednoho celku (např. výrobní haly uvnitř jednoho podniku, garáže při domech, drobné stavby). V posuzovaném případě bylo číslo popisné ve smyslu § 31 odst. 3 zákona o obcích přiděleno pouze hlavní budově č. p. 264 na pozemku parc. č. 1015/2, 1016 a 1023/3, k. ú. Přízřenice, která však tvoří jeden celek s dalšími přidruženými vedlejšími budovami umístěnými zejména na pozemcích p. č. 995 a dále 543/6, 543/7, 543/8, 553/1, 553/2, 949, 962, 963, 964, 968, 969, 971, 973, 975/2, 975/3, 978, 980, 981, 990, 993, 998/2, 999, 1002, 1009, 1011, 1012, 1013, 1018, 1027 či 1029. Tyto vedlejší budovy se neoznačují samostatnými popisnými čísly a jejich označení je pokryto označením hlavní budovy, ve vztahu k níž daná vedlejší budova vystupuje jako její součást. V posuzovaném případě jsou veškeré uvedené vedlejší budovy součástí jednoho celku, Areálu Vídeňská 264/120b, tvořeného pozemky a budovami ve vlastnictví společnosti HEIM Trade SE. Všechny tyto vedlejší budovy jsou v katastru nemovitostí označeny jako stavba pro výrobu a skladování.
41. Z § 31 odst. 3 zákona o obcích plyne, že samostatnými popisnými a evidenčními čísly se neoznačují příslušenství budovy, která jsou součástí jednoho celku. Zákon o obcích v § 31 odst. 3 odkazuje na § 121 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, definující příslušenství věci; uvedený zákon byl s účinností od 1. 1. 2014 zrušen občanským zákoníkem. Podle § 510 odst. 1 občanského zákoníku je příslušenstvím věci vedlejší věc vlastníka u věci hlavní, je-li účelem vedlejší věci, aby se jí trvale užívalo společně s hlavní věcí v rámci jejich hospodářského určení. Byla-li vedlejší věc od hlavní věci přechodně odloučena, nepřestává být příslušenstvím.
42. K žalobcově argumentaci je třeba zdůraznit, že zákon o pozemních komunikacích definuje souvisle zastavěné území obce pro účely určení silničního ochranného pásma. Podle zdejšího soudu nelze jednoznačně formulované podmínky vymezení souvisle zastavěného území obce vykládat způsobem, jak činí žalobce; žalobcův výklad je v přímém rozporu s dikcí § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Pokud zákon o obcích hovoří o absenci označování samostatnými popisnými či evidenčními čísly příslušenství budov, která jsou součástí jednoho celku, tak z toho nelze dovozovat, že budova, která se jakožto příslušenství budovy hlavní podle zákona o obcích samostatným číslem popisným nebo evidenčním neoznačuje, je rovněž budovou, jejíž půdorys při měření vzdálenosti mezi jednotlivými budovami by bylo možné započítat pro účely vymezení plochy souvisle zastavěného území obce dle § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích; spojnici mezi budovami ve smyslu zákonné definice souvisle zastavěného území obce netvoří i rohy zvětšených půdorysů jednotlivých vedlejších budov (příslušenství budov hlavních), nýbrž pouze těch budov, kterým bylo přiděleno popisné nebo evidenční číslo a které jsou evidovány v katastru nemovitostí, a které jsou nadto budovami odlišných vlastníků. Pro vznik souvisle zastavěného území obce ve smyslu § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích je totiž nezbytné, aby se spojnice ne delší než 75 metrů vyskytovala mezi 5 budovami (jejichž půdorys se zvětší o 5 metrů) odlišných vlastníků. Již to vyvrací správnost argumentaci žalobce, který ve svém vyjádření ze dne 15. 9. 2020 odkazuje na vedlejší budovy coby součást jednoho celku ve vlastnictví společnosti HEIM Trade SE.

43. Podle zdejšího soudu je podstatný účel dotčené právní úpravy dle zákona o provozu na pozemních komunikacích, jímž je ochrana veřejného zájmu na bezpečnosti silničního provozu (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 9. 6. 2015, č.j. 29 A 56/2015-120, na který odkazoval žalovaný v replice ze dne 31. 1. 2022 k vyjádření žalobce ze dne 15. 9. 2020, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2019, č.j. 4 As 303/2018-68); s ohledem na tuto skutečnost je nutné odmítnout také žalobcovu argumentaci, podle které restriktivní přístup žalovaného odporuje smyslu zákona.
44. S ohledem na výše uvedené zdejší soud nepovažoval za potřebné dokazovat kopíí katastrální mapy s vyznačením jednotlivých vedlejších budov tvořících jeden areál společně s hlavní budovou č. p. 264, ani plánkem areálu Vídeňská 264/120b s vyznačením umístění reklamního zařízení, stejně jako výpisem z katastru nemovitostí, na kterém jsou podle žalobce uvedeny veškeré nemovitosti náležející do jednoho areálu ve vlastnictví společnosti HEIM Trade, jak žalobce ve vyjádření ze dne 15. 9. 2020 navrhoval a k němuž tyto dokumenty přiložil.
45. Zdejší soud s ohledem na výše uvedené nedává žalobci za pravdu, že výzva k odstranění reklamního zařízení byla nezákonná, a proto žalobu bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. jako nedůvodnou podle § 87 odst. 3 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

46. O nákladech účastníků řízení před zdejším i kasačním soudem zdejší soud rozhodl jediným výrokem podle § 60 odst. 1 s.ř.s. věty první s.ř.s. ve spojení s § 110 odst. 3 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. března 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

David Raus v.r.
předseda senátu